

re visszarángatta magát ebből a bénultságból, és lassan erőre kapott. Nagy lendülettel előredőlt, megfogta a lábát, és leemelte, aztán a másikért nyúlt. Összeszorította a száját, lábujjait mozgatta, végül felállt, és derekát nyomogatva elindult. Birom én, mondta elégedetten, s már el is feledte, mennyire megijedt az imént. Kikotorta a hamut, rádobott még néhány hasábot az éledő parázsra. A tűz fellobbant, s Piroska is, mintha új erőre kapott volna ettől a lobbanástól. Birom, ameddig birom, mondta ki a végső szót, és visszakattintotta a kályha ajtaját. Felöltözött, vette a vödröt, kifelé indult. Mindjárt jövök, szólt vissza a kályhának, és kinyitotta az ajtót. Odakint ugyanaz a ragacsos szürkeség ólálkodott, ami reggel úgy megijesztette. Most azonban egyáltalán nem félt tőle, félrelökte. Sietett a kúthoz. Enyhült az idő, olvadni fog, gondolta. És valóban, apró patakocskák csordogáltak a vékonyodó jég alatt.

Imre Flóra

ÖNARCKÉP

Egy polgári nő, aki reggel hétkor
munkába megy, és összehúzza vékony
ujjaival magán a bőrkabátot,
középkorú, aki már sokat látott,
s vénlány maradt, maga se tudja, mért;
pirosító, szemhéján némi kék
festék, rúzs semmi sem, konszolidált,
talán még csinos is, de legalább
kellemes jelenségnek mondható,
sötét harisnyát hord, a lába jó,
nem könnyen bízik senkiben, magában
nehezen se, összeadja a számla
tétéleit mindig a fűszeresnél,
jól főz, és mind gyakrabban arra eszmél,
hogymint percek óta nézi már magát a
tükörben, s valaki más arcát látja,
pedig hová lett az az arc, hová lett,
lehullott, mint az ősz és mint az évek;
és eltöpreng egy szájkörüli ráncon:
mi a nyavalyát keres a világon?

HÁT ÍGY, URAM

hát így uram látod én nyitva állok
jöhetsz mehetsz bennem kedved szerint
se tér-idő se emlékek se álmok
ami maradt a semmire tekint

ez itt a lelkenek már csak a váza
átfütyülhetsz a bordacsontokon
nézd mennyi hely akár feléd kitérve
itt mindent már csupán önsúlya nyom

némi maradék meszes öntudat
egyenes sora érdes csigolyáknak
egymásnak vetve sípcsontjaikat
függőlegesen állnak a lábszárak

talán ha jön az utolsó ítélet
fölépíti vázizmait a lélek

TÁRSALGÁS

– Ezerkilencszáznyolcvannyolc júniusában
haltam meg. Emlékszem, nagyon meleg
nap volt. Egy fehér nadrágot viseltem
piros, vállpántos blúzzal, amelyen
igen érdekes színhatást adott
a sötét mélylila ametisztfüggő.
Délután volt; úgy rémlik, négy vagy öt
óra tájban – így valahogy.
A többit itt-ott már megírtam.

– Nem, herceg, ezek nem életjelek.
Csak a Galvani-féle békacomb.

TATJÁNA LEVELE (TIZENÖT ÉVVEL ÖREGEBBEN)

Talán elmondhatja a dal,
amit a próza sose merhet;
egyikünk se oly fiatal,
hogyan elérjük a szerelmet.

Jött, ránk nézett és elszaladt.
Hátha vissza lehetne csálni,
hátha lehet a nap alatt
valami még – amennyi, annyi.

Szorongsz, ahogy én is szorongtam,
míg írtam ezt a levelet.
Rejtőzz el itt a két karomban.

Kis herceg, gyere közelebb,
engedd el magadat nyugodtan.
Majd én vezetem a kezéd.

Csiki László

A KŐSIVATAG SZÖGLETE

Paul Drumaru barátomnak

„Milyen nyelven álmodsz?” – kérdeztem, amikor még nem a valóságot, nem az eltelt éveket láttuk álmodunkban – a valószerű álomnál nincs lidércesebb.

Mostanra azt kérdezem már: mit álmodsz? Mennyi az erőd a felejtéshez? Miféle nem létezők képződnek meg, amikor munka helyett a falnak fordulsz? Nem munka az is, akár a felejtés? Látod magadat olyankor?

Kiérsz egy sárga síkság köveire, s a megtanult szavak sincsenek körülötted, csak a forróság neszez. Csak a sarkokat, érdes éleket kirajzoló fényesség, csak a süket aszály. A félelem, mint a boldogság előérzete. Itt megtörténhet bármi, megtörténhet a nemlét, felperzsel a nap, felszippan a derült ég.

Láthatatlan alagutak a mézes levegőben szerteszét, párálló járatok. Véghetetlen végükön hűvös derengés. Bíborba hajló mélykék lehet. Akárha a hóban nőtt óriás encián tölcserébe jutnál, ha nekimerészkedsz, ki a kánikulából, és onnan átsurogva... Oda.